

COPACUL LUMII

RACHEL BURGE

Traducere din limba engleză de Sigrid Crasnean

Editura Paralela 45

Redactare: Mihaela Cosma
Corectură: Dușa Udrea-Boborel
Tehnoredactare și DTP copertă: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea
Adaptare grafică a copertei: Mirona Pintilie

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BURGE, RACHEL

Copacul Lumii / Rachel Burge ; trad. din lb. engleză de Sigrid Crasnean. –

Pitești : Paralela 45, 2024

ISBN 978-973-47-4052-9

I. Crasnean, Sigrid (trad.)

821.111

The Twisted Tree

Rachel Burge

Text copyright © Rachel Burge, 2019

Illustrations copyright © Rohan Eason, 2019

Originally published in the English language in the UK by Hot Key Books, an imprint of Bonnier Books UK Limited, London.

Copyright © Editura Paralela 45, 2024

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.

www.edituraparelela45.ro

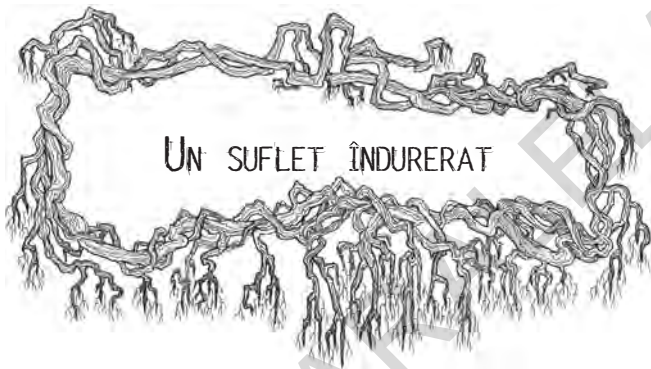

Totul a început în ziua în care am căzut din copac, la cabana lui Mormor. Ziua în care am orbit de un ochi.

Am să aștern totul pe hârtie, oricât de nebună o să par. Dacă voi avea o fiică într-o bună zi, merită să știe adevărul...

Adevărul.

De ce mama n-a putut să-mi explice, pur și simplu? Gândul acesta nu-mi dă pace, iar, cu cât cuget mai mult, cu atât mă roade mai tare. Dacă aș fi știut, aș fi putut face ceva, și atunci n-ar mai fi murit nimeni. Dacă mi-ar fi spus, poate că acest coșmar din ultimele zile nu s-ar mai fi petrecut niciodată.

Ajungem pe aeroportul Heathrow, și mie mi se strânge stomacul. Peronul e ticsit de oameni. Îmi țin rucsacul lipit de piept, strâng din dinți și îmi croiesc drum prin mulțime. De fiecare dată când cineva mă atinge, văd frânturi din viața sa, amintiri și emoții, dar se succed atât de repede, încât nu apuc să le înțeleg.

Îmi scot telefonul din buzunar cu palmele transpirate. Verific ora, dar apoi îmi doresc să nu o fi făcut. Ultimul check-in este peste cincisprezece minute. Nu pot să pierd avionul.

Un tren sosește la peronul de vizavi și zeci de pasageri se revarsă din vagoane. De teamă să nu mă atingă cu hainele lor, fac iute stânga mprejur și mă îndrept spre scările rulante. Un bărbat trece pe lângă mine din sensul opus și, pentru o

clipă îngrozitoare, mi se pare că e tata, dar nu-i decât un alt om de afaceri îmbrăcat în haine cenușii.

În sala de așteptare, oamenii roiesc în jurul meu, târându-și valizele recalcitrante și copiii și mai recalcitranți. Vacarmul e asurzitor, ca un roi de albine care vor să mă înțepe. Nu e doar zumzetul conversațiilor: aerul scânteiază și trosnește, ca și cum hainele lor ar ști că mă aflu acolo, că mă plimb printre ele.

Un țânc cu fața umedă se îndreaptă, legănându-se, în direcția mea, cu mâinile întinse, urmat îndeaproape de o femeie care pare obosită. Mă dau la o parte, însă nu suficient de rapid, iar mânăca mamei îmi atinge brațul. Această femeie a trecut prin cinci avorturi spontane înainte să o nască pe fiica sa. Acum e din nou însărcinată, dar nu poate dormi noaptea de frică să nu piardă și acest copil. Simt o durere surdă în piept; suferința ei e atât de ascuțită, încât îmi taie răsuflarea. Mă îndepărtez, apoi mă uit în urmă la haina ei roșie. Am petrecut suficient de mult timp explorând garderoba mamei în ultimele câteva luni ca să-mi dau seama că trebuie să fie cel puțin cincizeci la sută cașmir. Lâna reține emoțiile unei persoane, însă cașmirul este altfel: te face să le și simți.

Zăresc logoul familiar al companiei Scandinavian Airlines, așa că mă îndrept spre ghișeu, când mă împiedic de o valiză și aproape că pic în nas.

- Hei! Fii atentă! se răstește un bărbat.
- Îmi pare rău. N-am observat-o, mormăi eu. Scuze.
- Ar ajuta dacă ți-ai da jos ochelarii de soare!

Mă așez la coadă, cu fața roșie de jenă. Când nu vezi cu un ochi, percepi altfel distanțele. Nu le pot calcula corect. Când focalizez ceva în prim-plan, obiectele din depărtare devin neclare. Acasă nu e o problemă, pentru că știu unde

se află fiecare lucru, dar aici... Dacă nu pot nici măcar să traversez aeroportul fără să cad, cum o să ajung în Norvegia?

Pipăi talismanul de argint de la gât și îmi spun că trebuie să mă adun. Am făcut deja drumul ăsta de multe ori cu mama, și, înainte de accident, n-am avut nicio problemă să circul singură prin Londra. Trebuie doar să mă concentrez.

Mai sunt două familii în fața mea. Dacă se grăbesc, poate prind avionul. Scotesc prin geantă și scot biletul electronic imprimat și biletul meu de feribot spre Skjebne. Se pronunță *Șeb-na*, cu accentul pe *ș*. Obişnuiam să ne petrecem verile acolo (și cu tata, înainte să ne părăsească), dar, de la accident înapoi, mama refuză să mai vorbească despre insulă sau despre Mormor, bunica mea.

– Următorul, vă rog!

Fac un pas în față și întind pașaportul și biletul electronic.

– Unde călătoriți astăzi, domnișoară?

– Bodø. Mă rog, Skjebne, de fapt. Dar trebuie să schimb avionul la Oslo și apoi să iau feribotul din Bodø. Și e Marta Hopkins. Numele meu, adică.

Mi se înroșește fața. Vorbesc ca o neroadă.

În timp ce îmi așez rucsacul pe cântar, femeia din spatele biroului se apleacă și îi șoptește ceva colegei sale, apoi se întoarce către mine. Mă holbez în jos, la picioare, convinsă că și-a dat seama dintr-o privire că sunt o fugară.

– Puteți să vă dați jos ochelarii de soare, vă rog?

– De ce? întreb cu o voce care îmi tremură la fel de tare precum picioarele. E vreo problemă?

– Trebuie să verific că sunteți într-adevăr persoana care figurează în fotografia din pașaport.

Se uită în spatele meu.

- Călătoriți singură? Fără părinți sau tutore?
- Da, dar am 17 ani, iar pe site-ul dumneavoastră scrie că...
- Fotografia din pașaportul acesta înfățișează o persoană mult mai tânără.

Îmi mușc unghia de la degetul mare în timp ce ea îmi întinde pașaportul deschis la pagina cu poza mea, de parcă n-aș ști deja cum arătam mai demult. Arunc o privire la chipul fetei palide cu părul lung și blond și mă uit repede în altă parte. Urâsc să văd poze vechi cu mine.

– Întotdeauna am arătat mai mică pentru vârsta mea, spun eu fără să respir, apoi mă simt complet stupid.

Femeia studiază din nou fotografia. Țin talismanul strâns în palmă. Majoritatea bijuteriilor pe care le-am făcut după accident au fost de toată jena, însă piesa asta mi-a ieșit perfect. Mă liniștește întotdeauna să-i pipăi marginile reci. Iubesc metalul, nu-mi transmite absolut nimic.

Trag adânc aer în piept.

– Nu vă supărați, dar chiar sunt în întârziere. Așa că, dacă ați putea să...

– Dați-vă jos ochelarii, domnișoară.

Persoana din spatele meu scoate un oftat de nerăbdare. Îmi smulg ochelarii de soare și o privesc pe femeie sau mai degrabă ochiul meu drept o privește. Ochiul stâng se uită cine știe unde. Femeia face ochii mari, apoi se uită iute înapoi la pașaport.

– Vă mulțumesc. Acum cinci minute s-a dat ultima strigare pentru zborul dumneavoastră. Trebuie să vă grăbiți. Poarta 33, pe scările rulante și apoi la stânga.

Îmi pun ochelarii la loc cu o mână tremurândă și mă întorc, dar nu suficient de repede ca să-i evit zâmbetul de milă. Nu trebuie să-i ating hainele ca să știu ce-i trece prin

mente. Gândurile i se citesc limpede pe chip: săraca fată, ce groaznic, și ar fi chiar drăguță, de altfel. Un aer de superioritate, după care trece la următorul client, nerăbdătoare să se uite la cineva care nu arată ca un ciudat.

La capătul scărilor rulante trec prin punctul de securitate, unde trebuie să-mi scot din nou ochelarii de soare și lanțul. Din fericire, aici oamenii sunt prea ocupați să caute prin buzunare după mărunțiș, așa că nimeni nu-mi observă fața. După ce trec de detectorul de metale, îmi iau lucrurile din tava de plastic, îmi pun la loc ochelarii de soare și mă grăbesc spre poarta de îmbarcare.

O însoțitoare de zbor cu o pălărie albastră elegantă se uită la pașaportul meu și scutură din cap.

Inima îmi tresare.

— Vă rog. Trebuie neapărat să prind acest zbor.

Se uită la adidașii mei.

— Puteți alerga?

Surâd, și ea mă conduce la pasarela care duce la avion. Ne grăbim amândouă. Când ajungem în avion, îmi pun lanțul la gât, fericită să-i simt răcoarea liniștitoare pe piele.

Toată lumea e așezată, pregătită pentru decolare. Străbat culoarul în căutarea locului meu. Când eram mică, îmbarcarea era întotdeauna cea mai interesantă parte a călătoriei. Acum însă mi se face rău la gândul de a sta înghesuțită într-o cutie plină cu necunoscuți. Mă uit la oamenii din jurul meu: o haină albă de blană, care freamătă de indignare; un pulover tricotat, plin de mâhnire. Doar privindu-le, nu-mi pot da seama ce taine ascund, dar uneori mi-e greu să-mi opresc imaginația.

Îmi găsesc rîndul și îmi stă inima în loc. Pe locul de lângă culoar se află un bărbat uriaș, iar eu îl am pe cel de la fereastră. Brian, conform numelui de pe tricoul său de rugby, poartă căști și are ochii închiși.

– Scuzați-mă, aș vrea să trec.

Niciun răspuns.

O însoțitoare de zbor se îndreaptă spre mine, ridicând măsuțele și parasolarele cu precizia unui asasin antrenat. Ridic tonul, dar Brian nu mă aude. În mod normal, aș putea să-l bat pe umăr, dar nu vreau ca tricoul lui de rugby să vorbească cu mine. Poate că ar trebui să-i ating mîna. În cele din urmă, îi las jos brusc măsuța, care-l atinge pe genunchi. Se trezește și mormăie, apoi se ridică să mă lase să trec.

Îi zâmbesc în semn de mulțumire, apoi îmi pun haina sub scaunul din față și încerc să mă fac cât mai mică posibil. Din fericire, propriile mele haine nu-mi spun nimic. Cred că e ca atunci când nu-ți poți simți propriul miros.

Îmi sună telefonul: un mesaj de la mama, care mă întreabă dacă am ajuns la tata. Îi răspund imediat, apoi activez modul Avion. Părinții mei abia dacă și-au vorbit de la divorț; dacă îi răspund la timp, nu ar avea de ce să-l sune pe tata.

Avionul prinde viteză, pămîntul duduie sub mine și mă simt strivită de spătarul scaunului. Dintr-odată, Brian mă atinge cu cotul. O avalanșă de informații mă copleșește brusc, atât de repede și de abrupt, încât abia reușesc să țin pasul. Mama lui îl închidea într-o cameră când era mic. În unele nopți visează că e încă acolo, plîngînd după ea. Mi se taie respirația. Furie, teamă, respingere, toate aceste emoții mă izbesc în valuri.

Tresar, apoi îmi frec tâmpile și încerc să dau sens impresiilor amestecate din creierul meu. Tricoul lui de rugby sigur

e din poliester – fibrele artificiale nu lasă pielea să respire, aruncă toate lucrurile în tine ca un copil care plânge și e prea agitat ca să tragă aer în piept.

Lumea se înclină sub mine, și stomacul mi se strânge. Închid ochii până când simt că avionul se stabilizează. Când mă uit pe fereastră, nu văd decât un vid albastru-pal. Lumina care cade pe aripa avionului este de un alb strălucitor, aproape prea pur.

Închid ochii și, instantaneu, mă întorc în spital, în ziua în care m-am trezit în beznă. Simpla amintire a senzației pansamentelor pe față mă face să mă cutremur. Poate că a fost șocul de vină, dar, după ce mi-am venit în simțiri, nu m-am putut opri din tremurat. Mama mi-a pus jacheta ei pe umeri și apoi... nici acum nu-mi pot explica. Ceva s-a rupt în mine, ca și cum o rafală de vânt ar fi deschis o ușă. M-am văzut sub copac, cu părul blond mânjit de sânge, și apoi am simțit un val de emoții: teamă amestecată cu vinovăție și dragoste. Sentimente care nu-mi aparțineau, eram sigură.

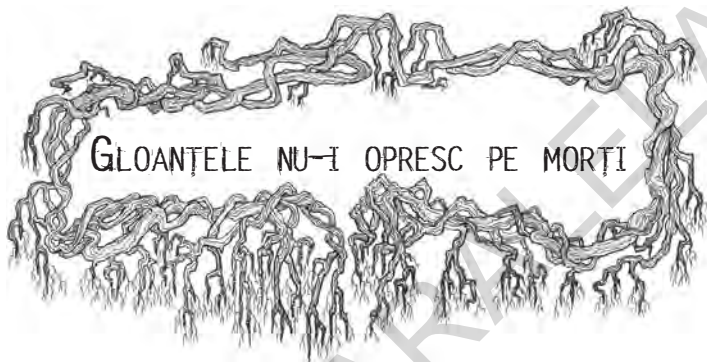
La început am fost convinsă că trebuie să-mi fi imaginat totul. Asta până când s-a întâmplat din nou. După operație, nu se cunoștea încă amploarea leziunii. Când doctorul mi-a dat jos bandajele de pe ochi, mi-a atins obrazul cu mâneca. Imediat ce materialul a intrat în contact cu pielea mea, am văzut imaginea unui bărbat cu barbă, reflectată în geamul unui dric. Era palid și tras la față. Tatăl bărbatului murise și lăsase toată moștenirea noii sale soții. Mi s-a strâns inima de gelozie. Aproape că puteam simți gustul amărăciunii bărbatului. Doctorul a scos ultimul bandaj și am clipit, nevenindu-mi să cred: el era bărbatul pe care îl văzusem în mintea mea.

În noaptea aceea nu am putut dormi, îngrozită că-mi pierd mințile. Mi-am spus că trebuie să fi fost o halucinație, deși,

în adâncul sufletului, știam că fusese real. Psihiatrul din spital a venit să mă vadă, interesat de cum fac față noii situații, cu chipul mea desfigurată, însă nu i-am spus nimic. Dacă ar fi aflat că pot să cunosc secretele unei persoane doar atingându-i hainele, acum n-aș mai fi fost în avion, ci într-un spital de psihiatrie și aș fi ascultat aiurelile unei cămăși de forță.

Brian scoate o carte și îi pocnește cotorul. Din punctul meu de vedere, oricine face asta nu este o persoană bună. E la fel de grav precum cruzimea față de o pisică sau scobitul nasului în public. Și totuși, nu poate să nu-mi fie milă de el. Dacă i-aș atinge din nou tricoul, poate aș putea să-i ofer câteva cuvinte de alinare. Ceva îmi spune că mama lui nu era responsabilă de faptele sale. Sunt sigură că, înainte, o mulțime de boli psihice nici nu erau măcar diagnosticate. În zilele noastre, femeia ar fi urmat un tratament. La fel ca mama.

Mă apucă migrena când mă gândesc la mama. Mă întorc cu spatele la Brian și trag storul cu un pocnet sec. Viața tipului nu e treaba mea și, în plus, ce-aș putea să spun ca să schimb ceva? Trecutul îl va bântui mereu. O astfel de durere nu trece, ci se scurge permanent prin porii pielii. Pătrunde în fibrele hainelor, și nimic nu poate îndepărta pata lăsată de un suflet îndurerat.

E riscant să porți ochelari de soare în timpul nopții, chiar dacă ai vederea normală. Oamenii nu-mi văd ochiul deformat, dar, dacă mă izbesc de pereți și dau peste copii mici, aproape sigur voi atrage atenția. Din fericire, terminalul pentru feriboturi din Bodø este foarte bine luminat. Nu e nevoie să-mi fac griji. În afară de vânzătoarea de la chioșcul din celălalt capăt al sălii, nu mai e nimeni aici.

Desfac capacul sticlei de cola, și bulele fâsâie neobișnuit de tare. Locurile astea, de obicei aglomerate, au ceva înfricoșător atunci când sunt pustii, de exemplu o sală de clasă noaptea, cu șirurile de bănci goale, sau un bălci fără lumini stridente ori muzică.

Când veneam aici înainte - cu mama -, închiriam o mașină de la aeroportul Bodø și ne imbarcam pe feribotul pentru

autoturisme. Acum, că sunt pe jos, măcar pot lua vaporul expres. Numai bine, o să fiu epuizată până ajung.

Dintr-odată îmi pică fisa. Cum am putut să fiu atât de proastă? Mama nu e aici să mă ducă din port la Mormor acasă. Chiar de-ar exista un serviciu de taxi pe insulă (ceea ce nu e cazul), nu mi-l-aș putea permite. Când ajungem la Skjebne, mă așteaptă un drum lung pe jos, prin întuneric. Dar acum e prea târziu. Nu am bani să mă întorc nici de-aș vrea.

Țârâie telefonul, e un mesaj de la Kelly.

La ce oră ajungi, darling? Sper că ai ceva sexy de pus pe tine, vine Darren! Pupici.

Petrecerea! Uitasem complet. Urâsc că trebuie să ratez ocazia, dar Darren este ultima persoană cu care aș vrea să dau ochii. E vărul lui Kelly și am flirtat cu el când și când în ultimul an. Ne-am sărutat la ultima petrecere de ziua ei și mereu am crezut... În fine, acum nu mai contează ce-am crezut.

Îi răspund la mesaj: *Scuze, Kels, nu pot ajunge. Sunt în drum spre Mormor. A fost o decizie spontană. Aștept feribotul deja.*

Îmi pare rău să o dezamăgesc pe Kelly, dar știam că o să găsesc o scuză ca să nu mă duc. Ea crede că e din cauza felului în care arăt, dar nu-i doar asta. Nu suport să fiu într-o încăpere cu mulți oameni. Am încercat să port mănuși, dar nu e nicio diferență. E suficient ca hainele celorlalți să se atingă în treacăt de ale mele pentru ca eu să le aflu secretele.

Țin telefonul atât de strâns, încât mi se albesc degetele. Nu pot nici măcar să merg la petrecerea celei mai bune prietene! Dacă nu scap de chestia asta, cum o să mă duc la universitate, cum o să-mi continui viața? Pare un dar extraordinar să poți afla lucruri despre alții, dar nu este. Nu atunci când nu poți controla potopul de emoții pe care îl simți. Și nu

te apropii mai mult de cineva dacă-i cunoști secretele, dimpotrivă... Sunt unele lucruri pe care nu vrei să le știi, crede-mă.

Telefonul vibrează din nou: *Ce?! Ești sigură că-i o idee bună? Scrie-mi când ajungi. Îmi fac griji pentru tine. Pup.*

Oftez și pun telefonul pe masă. Kelly e ca mama. Crede că ar trebui să nu mă mai ascund în camera mea și să mă întorc la școală. Amândouă vor să uit de accident și să merg mai departe. Însă ele nu înțeleg. I-am spus odată lui Kelly despre puterea mea ciudată. M-a îmbrățișat și mi-a spus că mă crede, dar haina ei de ploaie era plină de neîncredere. Practic, scepticismul ei era aproape palpabil. După aceea n-am mai spus nimic.

Privesc în jur, în terminalul pustiu, și tremur, simțindu-mă deodată singură. Scot portofelul și răsfoiesc bancnotele străine colorate: mi-au mai rămas 100 de coroane norvegiene, mai puțin de 10 euro. Ecurile pașilor mei răsună a batjocură pe când traversez sala. Când ajung la chioșc, capul vândătoarei se ridică precum un mort trezit la viață. Îmi cheltuiesc ultimii bani pe fursecuri (unul cu ciocolată neagră, celălalt cu ciocolată albă), ca să putem sărbători sosirea mea. Bunica adoră dulciurile.

În fața mea, un zigzag de cordoane albastre delimitează drumul lung către ieșirea din gară. Ce tâmpenie să umbli așa în neștire, fără niciun motiv. Îmi împing rucsacul pe dedesubtul cordonului și apoi mă strecor și eu. Simt că am comis o mică infracțiune, chiar dacă nu e nimeni la coadă. Îmi sparg ultimii bani pe prăjituri și mă împotrivesc sistemului? Aproape că aud ce-ar zice Kelly: „Uau, ce rebelă ești, fată!”

Îmi ating talismanul de la gât. Mă simt prost că m-am supărat pe ea, știi că ține la mine. Kelly e foarte deschisă și,

spre deosebire de unii oameni, nu trebuie să-i ating hainele ca să știu că mă iubește.

– *Eie du ingen skam?* strigă o voce.

De data asta, eu tresar ca vânzătoarea de la chioșc. Trei adolescenți apar răsând în urma mea. Sunt mai mari decât mine cu câțiva ani. Unul dintre ei ține în mână o doză de bere. Înalt, blond, pistrui și dinți strălucitori: arhetipul băiatului chipeș norvegian. Continui să merg, dar strigă din nou după mine:

– *Ingen skam!*

Habar nu am ce înseamnă, dar băiatul e atât de drăguț, încât nu mă pot abține și zâmbesc.

Când ajung la ieșire, mă uit peste umăr. Stă tolănit pe un scaun și vorbește cu prietenii lui. Își ridică berea spre mine cu un gest prietenos, iar eu zâmbesc pe jumătate, apoi mă întorc, cu fața arzând. Nu mă pricep deloc la băieți, darămite la cei care vorbesc altă limbă. În plus, n-ar fi niciodată interesat de mine.

Afară, aerul nopții e atât de rece, încât mi se taie respirația. Un vânt tăios îmi biciuiește fața și-mi flutură părul, împingându-mă în toate direcțiile. Mă îndrept spre feribot și îmi frec brațele, ușurată. În curând voi ajunge la Mormor! Poate o să mă certe, dar știu că-o să se bucure că am venit. Gândul să o revăd mă încălzește pe dinăuntru. Îmbrățișările bunicii sunt cele mai bune din lume.

– *Hei, fina!*

Din nou băiatul. Grăbesc puțin pasul, dar nu mă uit în urmă. Nu mai e nimeni. Sigur la mine strigă. Mai am câțiva pași și mă pot ascunde pe feribot.

Au!

Dau cu piciorul de ceva. Un stâlp de metal. Fac o grimasă și îmi masez coapsa. Chiar că e prea întuneric pentru

ochelarii de soare. Agasată, mi-i dau jos, dar mă simt brusc goală fără ei.

– Hei! Fată frumoasă!

Simt o mână pe umăr. Băiatul se postează în fața mea. Puțină bere din doza lui se împrăștie pe pasarela de lemn. Zâmbetul îi dispare, înlocuit de o privire îngrozită, urmată rapid de jenă. Ridică palmele și se dă iute înapoi.

– Scuze, scuze!

În spatele nostru, prietenii lui îmi văd fața și pufnesc în râs.

Rămân încremenită și privesc cum se îmbrâncesc unul pe altul pe feribot. Așa o să fie viața mea de-acum înainte? După ce băieții s-au urcat la bord, mă grăbesc spre vapor. Pasarela de metal se leagănă sub picioarele mele. Ajunsă sus, mă țin de ușă ca să-mi recapăt echilibrul și urc rapid.

Caut un colț întunecat unde să mă ghemuiesc și să mor, dar răsetele zgomotoase de la bar mă împing să mă îndrept spre puntea superioară. Chiar dacă nu e bine luminată, probabil că nu vor fi prea mulți oameni să se holbeze la mine. Apuc balustrada de metal și urc scara abruptă. Aud pași în urma mea. Îmi crește pulsul. Sunt prea aproape, sunt chiar lângă mine.

– Hei!

Mă întorc și văd un bărbat înalt cu o barbă căruntă stufoasă. Îmi pare cunoscut, dar nu-mi pot da seama de unde. Chipul lui brăzdat de vreme se încrețește într-un surâs, în timp ce-și duce un deget la piept.

– Olav!

Mă cuprinde ușurarea. Da, locuiește la o fermă, la câțiva kilometri de Mormor. De-abia dacă-l știu, dar e minunat să văd o figură cunoscută.

Mă urmează pe scări și se oprește lângă mine pe punte. Ține în mână o cutie lungă de metal, de genul celor pentru tacurile de snooker sau pentru puști. N-am mai stat de vorbă până acum, deși Mormor pălăvrăgea cu el când îl întâlneam în timpul plimbărilor noastre. Bărbatul s-a schimbat: e mai în vârstă și mai adus de spate.

– *Ja, det e dæ. Marta!*

Îmi pronunță numele în stil norvegian și vorbește pe un ritm cântat pe care îl cunosc atât de bine, accentul pe care îl are și Mormor, dar pe care mama l-a pierdut.

Zâmbesc stângace și îmi scot o șuviță de păr din gură. Bărbatul spune ceva, dar vântul îmi trage gluga pe cap și nu-l aud.

– Scuze, poftim?

Arată cu degetul spre fața mea.

– *Ditt øye?*

Nu știu dacă Mormor i-a povestit despre accident. Bunica nu a venit niciodată la spital. Nu că asta m-ar mira, nu cred că a părăsit vreodată insula, iar noi am zburat direct acasă, la Londra, după aceea. N-am mai văzut-o și n-am mai vorbit cu ea de atunci.

Ridic din umeri. Mă bucur că Olav nu insistă. Stăm așa în tăcere, uitându-ne la luminile sclipitoare ale țărmlui, care se face tot mai mic pe măsură ce feribotul se îndepărtează.

Olav își mângâie barba, apoi se uită în jurul nostru, ca și cum s-ar aștepta să vadă pe cineva.

– De ce nu...?

Când nu-i răspund, își duce degetul mare la buze.

– *Ja.*

O spune așa cum o fac toți norvegienii, trăgând aer. Aș vrea să-l ajut, dar norvegiana mea e mai proastă decât engleza lui. Se încruntă și întreabă ceva despre Mormor, dar rămâne tăcut când constată că nu înțeleg.

Mă țin de balustradă cu ambele mâini, mă aplec peste bord și îmi ling buzele sărate de la aerul mării. Feribotul se leagănă dintr-o parte în alta în timp ce saltă peste valuri. Îmi place senzația. Cu cât mergem mai repede, cu atât voi ajunge mai curând la Skjebne.

Olav ridică un deget în semn că vine imediat. Arată spre cutia de metal de la picioarele mele, iar eu dau din cap că da, o să am grijă de ea. Sunt câteva cupluri pe punte, dar nu e nimeni în apropiere. Privesc fermecată la minunata lună plină și la marea sclipitoare. Noaptea este atât de sălbatică, de liberă și de plină de posibilități, încât vreau să o cuprind cu totul.

Un pescăruș țipă deasupra mea, și mă gândesc la ultima zi când am văzut-o pe Mormor. M-a dus la copac cu o zi înainte de accident, apoi mi-a dat să-i țin mânușile și m-a pus să ascult. Am încercat, dar tot ce-am auzit a fost strigătul unui pescăruș singuratic.

– Mai încercă, copila mea, și într-o bună zi ai să auzi, a spus ea.

Când am întrebat-o ce-o să aud, n-a vrut să-mi spună. La fel a făcut când eram mai mică. M-a dus la copac, mi-a pus șalul ei pe umeri și mi-a spus să ascult.

Mă gândesc la toate scrisorile pe care i le-am scris în ultimele luni, punându-i mereu aceeași întrebare: de ce pot afla lucruri despre oameni doar atingându-le hainele? Am fost

atât de îngrijorată când nu mi-a răspuns, am crezut că e bolnavă sau că a avut un accident. Mormor nu are telefon, așa că am implorat-o pe mama să sune pe cineva de pe insulă și să-i ceară să o verifice pe bunica. Mama mi-a spus să nu-mi fac griji, pentru că în Skjebne sunt des probleme cu serviciul poștal. Chiar am crezut-o, cel puțin până când i-am atins bluza de mătase. Mama m-a luat în brațe ca să mă liniștească, iar eu am văzut o imagine: mâinile ei dând foc unui plic în chiuveta din bucătărie.

Mama își cumpărase bluza cu câteva zile în urmă și era prima dată când atingeam mătase. Acum, după ce i-am răscolit prin garderobă, știu că diferitele tipuri de țesături își dezvăluie secretele în mod diferit: cașmirul reține emoțiile unei persoane și te face să le simți ca și cum ar fi ale tale; bumbacul îți arată imagini și fapte fără emoții; însă mătasea nu se aseamănă cu nimic altceva. Îți vorbește despre înșelăciune.

Mă frec la tâmpile, supărată pe mine însămi că nu mi-am dat seama mai devreme de minciunile mamei. Olav re apare cu două pahare de plastic și două *Kvikk Lunsj* (recunosc instantaneu ambalajul cu dungi roșii, galbene și verzi: ambalajul norvegian de la Kit Kat. Îmi face semn să mă servesc, așa că surâd și apuc paharul și ciocolata. Cafeaua este neagră și fierbinte.

Olav soarbe din pahar, mângâindu-și barba. Când crede că nu sunt atentă, mă studiază cu o privire îngrijorată. De câteva ori dă să spună ceva, apoi se oprește. Majoritatea norvegienilor vorbesc o engleză impecabilă, dar nu și generațiile mai în vârstă.

Plouă. Inițial, unul sau doi picuri, apoi toarnă cu găleata. Olav face o grimasă și îmi sugerează să intrăm. Mă grăbesc să

cobor treptele în urma lui, bucurându-mă când îl văd îndreptându-se spre fundul feribotului, departe de bar. Îmi dau jos haina și ne așezăm unul lângă altul, într-o tăcere punctată de zâmbete stânjenite.

Ca să mai omor timpul, mă uit prin pozele din telefon. Gandalf, câinele lui Mormor, un câine din rasa elkhound (am fost atât de încântată când m-a lăsat să-i pun eu numele); câteva fotografii din port și un selfie cu noi la un picnic pe plajă la miezul nopții. Vara nu se face niciodată întuneric. De-asta Norvegia se cheamă „Țara soarelui de la miezul nopții“. Așa mă gândesc eu la insula aceasta: un loc unde am fost liberă și fericită, locul unei veri nesfârșite.

Dau peste o poză cu Mormor la roata ei de tors, cu părul său lung, împletit în două cozi blonde. Serile în care depăna povești erau preferatele mele. Inima mea bătea în ritmul piciorului ei, în timp ce răsucea lâna în fire și o impregna de cuvintele ei, umplând cabana de magie și uimire. Poveștile ei se învăteau de obicei în jurul strămoșelor mele, femei care trăiseră tot felul de aventuri stranii, însă uneori vorbea despre terifiții *draugr*, morții care se trezesc și umblă pe pământ noaptea sau la adăpostul negurii. După una dintre cele mai înfricoșătoare povești ale ei, am insistat să mă lase să iau o lumânare aprinsă cu mine în cameră.

— Stinge-o înainte să adormi! mi-a spus ea. Nu vrei să te găsească morții!

Știam că glumește, dar, în unele nopți, stăteam trează de frică, mi se părea că fiecare scârțâit al podelei trădează prezența unui cadavru viu. Când o chemam, Mormor venea imediat, îmi mângâia părul și-mi cânta un cântec de leagăn.

Uneori jura să nu-mi mai spună povești înfricoșătoare, dar erau preferatele mele și mereu ceream să le aud.

Când ajungem la Skjebne, Olav îmi apucă rucsacul și insistă să-l care el. Îi mulțumesc cu unul dintre puținele cuvinte pe care le știu (*Takk!*), iar el mă răsplătește cu un deget ridicat în semn de răspuns. Măcar de-aș ști suficientă norvegiană ca să-i cer să mă ducă cu mașina...

În timp ce aștept să se deschidă porțile feribotului, nu pot să nu schițez un zâmbet larg. Am reușit! Chiar am ajuns! Însă zâmbetul mi se șterge iute de pe față. Mă izbește o rafală înghețată, împingându-mă înapoi. Olav îmi pune o mână pe spate să mă ajute să-mi țin echilibrul. Vântul îmi vâjâie pe la urechi, și parcă aud o voce.

Gloanțele nu-i opresc pe morți.

Mă trec toți fiorii și mă întorc, dar nu e decât Olav acolo. Sunt sigură că am auzit o voce răgușită, dar poate că a fost doar vântul...

Îmi țin capul plecat și mă lupt să urc pasarella. Cizmele mele zdrobesc bucăți de gheață atât de ascuțite de parcă ar fi cioburi de sticlă. Sub mine, valurile se izbesc de zidul din port. Când ajung, în sfârșit, pe uscat, ceea ce văd nu este Skjebne. Cel puțin, nu Skjebneul pe care îl cunosc. Cabanele roșii și vesele ale pescarilor, cocoțate pe piloni de-a lungul malului, au dispărut. În locul lor, văd acum barăci de lemn de culoarea sângelui uscat, care privesc lung către mare, ascunzând intenții întunecate. Chiar și munții zimțați din spatele lor par mai ascuțiți în giulgiul lor alb de iarnă.

Îl urmez pe Olav în timp ce-și croiește drum de-a lungul colibelor. Poteca de sub picioarele noastre nu se zărește, atât de deasă e ceața. Roșul lemnului este șters pe alocuri.

De la distanță, am crezut că a fost albit de soare, dar, privind în sus, văd zeci de pescăruși cuibăriți sub acoperișurile întunecate. Liniile albe verticale sunt dungii de găinaț. Vara îmi plăcea să aud strigătul pescărușilor care se învârtteau deasupra feribotului. Mă simțeam de parcă era propria mea petrecere de bun-venit. Acum se aud doar zgomotul valurilor și bătaia vântului, iar noaptea pare neobișnuit de tăcută.

Olav trece pe lângă o veche pensiune, având în față ceea ce pare a fi un semn de vânzare, apoi intră într-o mică parcare cu pietriș. În capăt se ridică un șir de clădiri în formă de A, mai înalte decât o casă. Vara e plin de pești care atârnă pe sfiori, la soare, ca niște fructe. În seara asta, locurile sunt întunecate și goale, o spânzurătoare fără niciun spânzurat.

Cârâitul gutural al unui corb mă face să tresar. Pasărea zboară pe lângă capul meu, apoi aterizează pe un stâlp de lemn. Fac un pas înapoi, puțin agitată. În general, animalele sălbatice nu se apropie atât de mult. Dar apoi îmi amintesc cum Mormor obișnuia să hrănească un corb din mâna ei, pe verandă, în fiecare dimineață... Și acesta e probabil îmblânzit de turiștii care îi dau firimituri. Corbul își umflă pieptul cenușiu și mă fixează cu ochii săi rotunzi, apoi cârâie din nou.

Olav îmi arată un Volvo albastru vechi, singura mașină din parcare. Îi strig:

— *Takk!*

Dar vântul îmi spulberă cuvintele. Olav îmi pune rucsacul pe bancheta din spate și îmi deschide portiera. Brusc, ezit. Mama m-a avertizat de atâtea ori să nu mă urc nicio dată într-o mașină cu un necunoscut. Mormor însă a părut întotdeauna să aibă o relație de prietenie cu el și cu soția lui, și probabil că e mai sigur așa decât să merg de una singură

prin întuneric. Arunc o privire în parcare pustie și urc în mașină, fericită că scap de vântul ascutit.

Olav pornește motorul și rotește un buton pentru a dezaburi parbrizul. Se uită pe furiș la ochiul meu, apoi tușește, stânjenit. Chiar dacă ar vorbi în engleză, mă îndoiesc că ar ști ce să spună.

– *Bo hos mæ?* începe el și își împunge pieptul cu degetul mare. *Hjemme til han Olav?*

Dau din cap, apoi îmi frec mâinile. Chiar și cu mânușile, sunt amorțite de frig.

Olav încearcă din nou:

– *Hus Olav?*

În sfârșit, înțeleg. De ce vrea să mă ducă la el acasă? Mă cuprinde neliniștea. Dau să apuc mânerul ușii. Poate că ar trebui să mă dau jos. Dar Olav se alarmează și-mi întrerupe gestul:

– *Med Yrsa!* Soția mea, Yrsa!

Zâmbesc ușurată, dar, oricât de recunoscătoare aș fi că m-a luat cu mașina, n-am bătut tot drumul ăsta ca să-l văd pe el și pe soția lui.

– Casa Mormor, răspund. Vreau să merg la Mormor.

Olav apucă volanul cu ambele mâini și îmi aruncă o privire gravă. Poate că este îngrijorat de faptul că sunt singură. Începe să spună ceva în norvegiană, dar renunță când ridic din umeri și zâmbesc cu părere de rău.

Conduce în tăcere, căzut parcă pe gânduri. Când o apucă pe drumul spre cabana lui Mormor, mă îndrept puțin de spate. Bunica o să fie atât de surprinsă, abia aștept să o văd! O să arunce un buștean pe foc și o să facă două căni de cafea, iar eu o să-i dau fursecurile. După aceea o să-i explic de ce a trebuit să vin.

Olav oprește mașina. Mă uit prin parbriz la micuța cabană a lui Mormor din vârful dealului. Poate o fi din cauza umbrelor proiectate de lună, dar plantele de pe acoperiș parcă și-au dublat volumul. În Norvegia, la țară, o mulțime de case au acoperișuri cu vegetație, ca izolație termică, iar Mormor e foarte mândră de straturile ei bine îngrijite de plante aromatice pe care le cultivă vara. Azi, acoperișul pare năpădit de buruieni; zăresc chiar și un brad de Crăciun în miniatură printre ele.

Se aprinde o lumină în casă. Ce bine, încă e trează. Olav se holbează la cabană, cu ochii cășcați. Doar n-are de gând să mă lase aici, la capătul drumului de țară... Își duce un deget la buze și se uită la casă, apoi la mine. Cum nu spun nimic, conduce până aproape de cabană, apoi arată spre casă.

— *Mora di*, da?

Nu știu ce vrea să spună, dar dau din cap oricum.

Îșim din mașină și îmi ia rucsacul de pe bancheta din spate. Vrea să mi-l ducă el, și ne trezim că tragem amândoi stângaci de el, până când îl trag cu un gest ferm și spun:

— *Takk!*

Lui Mormor îi place să stea de vorbă, dar o vreau doar pentru mine.

Olav îmi întinde mâna și i-o strâng. Incapabilă să spun altceva, zâmbesc și repet:

— *Takk... takk...*

Sincer, nu știu cum să-i mulțumesc îndeajuns. Mă înfior la gândul c-ar fi trebuit să fac tot drumul ăsta singură, pe întuneric. Olav îmi face semn cu mâna, mai spune ceva despre *mora di*, apoi se urcă în mașină și pleacă.

Fără farurile mașinii, noaptea e și mai neagră. Mă îndrept spre cabană în momentul în care un nor acoperă luna,

aruncând și mai multă umbră. Și casa, ca tot restul, arată altfel decât în vară. E mai întunecată și mai mică, mai retrasă. Arunc o privire la buruienile care foșnesc pe acoperiș. Din cauza lor, locul arată părăginit, aproape abandonat.

Lângă magazia de lemne zace o grămadă de bușteni care așteaptă să fie tăiați. Trec pe lângă ei, apoi urc cele câteva trepte șubrede până la verandă și bat la ușa de lemn. Un picur înghețat de ploaie îmi cade pe față și mă înfior. Mai bine îl lăsam pe Olav să mă însoțească înăuntru. Bat din nou la ușă, mai tare. Unde o fi Mormor? Chiar dacă face baie, trebuia să mă audă. Nu-i chiar o casă mare.

O rafală de vânt îmi aruncă praf în față, și, când mă întorc, dau cu ochii de el. Copacul noduros. La început, e doar o formă neclară în fundul grădinii, tremurând în bătaia vântului. Apoi mijesc ochi și crengile negre se văd mai bine. Pare mai noduros și mai bătrân decât îmi aduc aminte. Nu dau vina pe copac pentru accident – a fost vina mea, pentru că mi-am pierdut echilibrul. Chiar și așa, mă cutremur când îl văd.

Cioc. Cioc. Cioc.

Bat la ușă și cercetez ferestrele. Dintr-odată, lumina din interior se stinge și veranda e cufundată în întuneric. Inima mi se oprește-n loc. De ce a stins-o Mormor? Clipesc pentru ca vederea să se adapteze la lumina palidă a lunii. Vântul e atât de puternic, încât sigur Mormor n-a auzit că bate cineva la ușă, asta-i tot. Probabil că a stins lumina și s-a dus la culcare.

Mă uit prin fereastra întunecată și văd o lampă cu ulei pe masă, cu o flacără minusculă. Mormor nu s-ar duce nicio dată la culcare lăsând o flacără aprinsă în casă, chiar și una mică. Ceva nu e bine.

– Mormor, sunt eu, Marta!

O siluetă din interiorul cabanei țâșnește pe lângă fereastră. Mă lasă genunchii. Sunt sigură că am văzut un bărbat aplecat. Ce caută un străin în bucătăria lui Mormor? Trebuie să existe o explicație. Gândește-te, Marta. Unde e Gandalf? De ce nu latră? Poate că e un hoț și a otrăvit câinele. Sau poate că Mormor a plecat să-l plimbe. Poate că are grijă de un vecin bolnav, de-asta Olav mi-a propus să merg la ei acasă.

Apuc rucsacul și simt un gust de vomă în gură. Îmi tremură mâinile în timp ce mă chinui să-mi caut telefonul. Rețeaua: o liniuță. Chiar dacă reușesc să dau de mama sau de tata, ce-ar putea să facă ei?

Îmi crește pulsul când o umbră trece iute prin spatele meu. *Hai revino-ți, serios!* E doar un nor care trece prin fața lunii. Dar... dacă Mormor are probleme? Dacă are nevoie de mine? Nu pot să rămân aici. Îmi pun geanta pe umăr și împing ușor ușa. Se deschide cu un scârțait.

– Mormor? strig cu o voce mai slabă decât un murmur.

Pipăi să aprind lumina, dar nu găsesc întrerupătorul. Aprind lanterna de la telefon, pe care-l țin în fața mea. Îmi umezesc buzele și înghit în sec.

– Știu că e cineva aici! strig, dar sunetele care-mi ies pe gură sunt ca un chițait speriat. Te-am văzut pe fereastră!

Cercetez bucătăria, în dreapta mea. Lampa cu ulei pâlăie pe masa de lemn, iar flăcăriua aruncă umbre stranii prin încăperea. Văd micul bufet, cu șirul său de farfurioare și cești din porțelan cu flori albastre. Covorul gros, multicolor se află la locul lui, la fel și cărțile lui Mormor. Chiar și scaunele de lemn sunt frumos așezate în jurul mesei.

În bucătărie e un miros ciudat de cartofi fierți și oțet. Robinetul picură cadențat. Văd o tigia și niște farfurii murdare

stivuite în dulapul de scurs vase. Mormor nu ar face niciodată așa ceva. Ce se întâmplă aici?

Degetele mele strâng și mai mult breteaua rucsacului când ies din bucătărie și intru în sufragerie. În stânga mea sclipește jar în soba de fontă care arată sinistru în întuneric: ca un monstru burtos cu picioare butucănoase. Deasupra e tabloul cu insula pe care la pictat mama, cu valurile agitate ale mării strălucind în semiîntuneric. Canapeaua în carouri albe și albastre din fața mea e goală. Mă îndrept spre fundul cabanei. Mai rămân trei încăperi: dormitorul lui Mormor, camera de oaspeți și baia.

Merg tiptil, privind în toate direcțiile. Scârțâitul unei scânduri mă face să înlemnesc. Mă întorc spre stânga, așteptând ca un agresor să sară pe mine din unghiul meu mort. Dar sunt doar niște umbre. Îmi forțez picioarele să continue și mă îndrept spre camera lui Mormor. E mai întuneric în partea asta a cabanei, și telefonul pe care-l flutur în fața mea nu luminează decât o mică porțiune din perete. Mă opresc în fața ușii de la dormitorul lui Mormor.

Aud cum respiră cineva de partea cealaltă.

Inima îmi bubuie în piept. Îmi lipesc urechea de peretele de lemn și îmi rețin un țipăt. Se aude un târșăit slab.

Dacă cineva îi face rău lui Mormor? Trebuie să-l opresc!

Când apuc mânerul ușii, îmi tremură mâna.

Deschid ușa și țip. Un băiat stă în fața mea. Înalt și zvelt, cam de aceeași vârstă cu mine. Are părul lung și negru, fața palidă și tuș negru la ochi. Se holbează la mine și își ridică mâinile într-un gest bizar de predare, crezând că telefonul meu ar fi de fapt o armă.

Teama mea se transformă în furie.

– Cine naiba ești?! strig.

Preț de o clipă de nebunie, mă gândesc că trebuie să fie o vedenie, nu o ființă umană reală. Dar nicio fantomă n-ar arăta atât de îngrozită.

– Îmi pare rău! Pot să-ți explic, jur. Pot să-ți explic.

Adaugă ceva în norvegiană, apoi reia în engleză:

– Te rog, nu-i ceea ce crezi!

Nu mă mai țin deloc picioarele și mă prăbușesc pe pat. Tânărul se uită la mine de parcă *eu* aș fi intrusul.

– Unde e bunica mea?

Se uită la mine înspăimântat, apoi îngaimă:

– Nu știu mare lucru... doar ce-am auzit.

– Adică...? Ce anume? Spune-mi odată!

– Femeia care locuia aici a murit. Înmormântarea a fost săptămâna trecută.